

Дамян Дамянов

Свят

На Кънчо Илиев

Какъв си хубав! И богат, и беден!
И чер, и бял, и всякакъв на цвят!
С очи не мога да ти се нагледам,
В душа не мога да те пъкна, свят!

Какъв си ширен! И какъв си шарен!
Какъв жесток си! и какъв си мил!
Ако не бях ти в друго благодарен,
Благодаря ти, че си ме родил!

Ако не бях признателен за друго,
признателен съм ти в едно поне –
Че ме товари с толкоз скръб и грубост,
Ах, колкото за мойте рамене!

И си ги нося – радост, пък и горест...
Разбрах ти всичко, не разбрах едно:
В кои очи и де да те затворя,
Когато ми дадеш последна нощ?

Какъв си хубав, ненагледен, пусти!
С кои очи ще те сменя със мрак?
С коя душа, с коя да те напусна?
Звезда стори ме! Да те виждам пак!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8066>]